

Πάνος Κυπαρίσσης

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Στό νερό τής πηγής
στις όμπρέλες τών δέντρων
Κυριακή
'Ο άνήφορος τού βουνού
στις παπαρούνες
στά πτώματα
Χερσαία πάθη
πόνοι βουβοί
'Η σφαίρα σβησμένη στη ράχη
σκόρπια τά δόντια
τά χρυσά συλεμένα
'Ο Γιάννης είδε παπούτσια στό στρατό
και τό χάρο τή μέρα τής Λευτεριάς
Πόλεις τού μέλλοντος
τού άγώνα μου δάκρυα
πόλεις τών παιδιών μου
σας βλέπω
στό χλομό πράσινο τής ήβης
και τό κόκκινο τού καρπού
Βλέπω
τό Γιάννη νά βγαίνει φεγγάρι τό βράδυ
νά λέει ιστορίες
ιστορίες παλιές
σχεδόν παραμύθια
Λέει γι' άφέντες γιά δούλους
λέει...
'Η πόλη κοιμάται
κι ό Γιάννης φυλάει φεγγάρι.

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

'Η πόρτα άνοιχτή
Τό μεσημέρι λουφάζει
στά πεδκα
στή θάλασσα
Λείψανα ποταμιών
Φλέβες μου άναιμικές
προαιώνια δίψα τής πατρίδας μου
Στό μηρό της χαράζει τό χέρι μου, πελασγικό
άκακίες αγάπες
'Η άχερουσία θάλασσα γυμνάζει τόν θάνατό μου
ζαφνιάζει
Μυστική άκτή τών πελαστών
Τό πέλαγο μαζεύεται κρυφά τά βράδια
και άφήνει νά γλιστρούν οι πίκρες του
Τό πρωί μονγκρίζει τό αίμα

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ

'Η θάλασσα
μέσα κι έξω από τά μάτια σου
τό ίδιο βαθιά
Πιο κάτω οι άκτές
Φώτα
'Ο πολιτισμός
'Η ιεροτελεστία τής άρχής και τού τέλους
Τό έργαστήρι τού χρόνου διανυκτερεύει
καταργώντας τά κτητικά
και ή ζωή μου οι φωτογραφίες ατέες
Σ' άρέσει πού καθόμαστε έδώ;
Πού;
Φοροδσες τίς κάλτσες σου
Τότε ήρθε ένα φεγγάρι γεμάτο
σε πήρα στά χέρια
Σκέφτηκες μιά τέτοια φωτογραφία θριάμβου
ή τελευταία τού ταξιδιού
'Ο σταθμός έρημώνει
χιονίζει

ΑΥΤΟΨΙΑ

'Ο Μηνάς άρχαγγέλι τό τέλος
φωτίζοντας τόν κρυφό μου βυθό
Μπαλωμένο τόπι τής γής
γεωγραφία μου ό θάνατος
'Επιλοχίες χρονόβρωτοι όργιάζουν
'Ωστόσο
φωταγωγός θάνατος ό δικός μας
εις τούς αιώνας τών χειμώνων
και ή ιστορία μας γνήσια
άμέθυστη.

Παν. Κυπαρίσσης